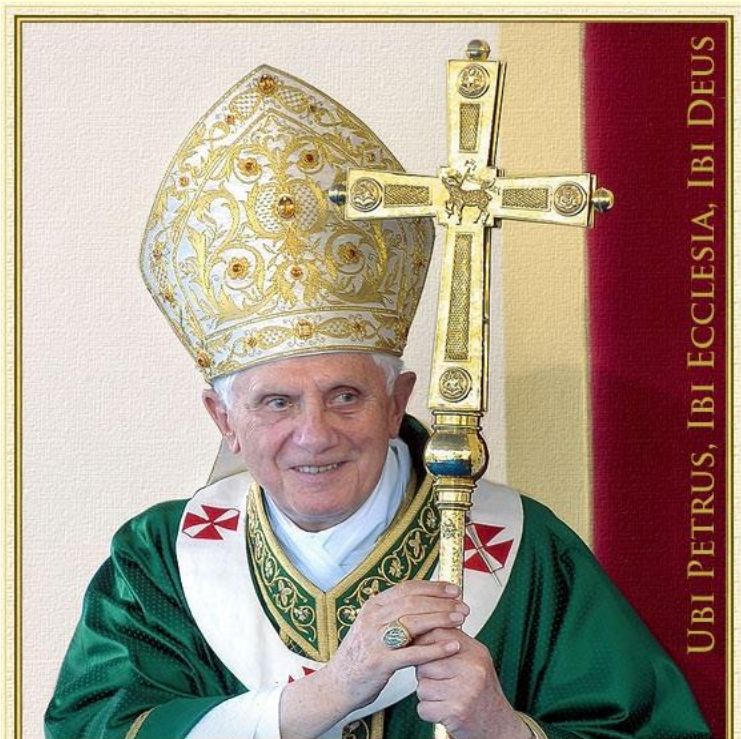

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI U SV. PROKOPA
PRAHA 3 – ŽIŽKOV

ÚNOR 2023

BENEDICTUS PP. XVI

* 16. 4. 1927 + 31. 12. 2022

357

ÚNOR 2023

1	st	4. týden v mezidobí		
2	čt	UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU		SVÁTEK
3	pá	4. týden v mezidobí	1. sv. Blažej 2. sv. Ansgar	<i>první pátek</i>
4	so	4. týden v mezidobí		
5	NE	5. neděle v mezidobí		
6	po	sv. Pavla Miki a druhů		památka
7	út	5. týden v mezidobí		
8	st	5. týden v mezidobí	1. sv. Jeroným Emiliani 2. sv. Josefína Bakhity	
9	čt	5. týden v mezidobí		
10	pá	sv. Scholastiky		památka
11	so	5. týden v mezidobí	Panna Maria Lurdská	
12	NE	6. neděle v mezidobí		
13	po	6. týden v mezidobí		
14	út	6. týden v mezidobí		
15	st	6. týden v mezidobí	bl. Bedřich Bachstein	
16	čt	6. týden v mezidobí		
17	pá	6. týden v mezidobí	sv. Alexius a druhové	
18	so	6. týden v mezidobí		
19	NE	7. neděle v mezidobí		
20	po	7. týden v mezidobí		
21	út	7. týden v mezidobí	sv. Petr Damiani	
22	st	Popeleční středa		
23	čt	dny po Popeleční středě	(sv. Polykarp)	
24	pá	dny po Popeleční středě		
25	so	dny po Popeleční středě		
26	NE	I. NEDĚLE POSTNÍ		
27	po	1. postní týden	(sv. Řehoř z Narecku)	
28	út	1. postní týden		

Poznámka: V rámci Malé liturgiky je pravidelně elektronicky rozesílán podrobný liturgický kalendář na každý měsíc. **Noví zájemci mohou zaslat svůj e-mail na adresu: jezekantp@centrum.cz**

První strana obálky: emeritní papež Benedikt XVI. (+ 31.12. 2022)

Drazí farníci a milí přátelé,

na začátku měsíce února slavíme svátek Uvedení Páně do chrámu neboli tzv. Hromnice. Panna Maria a sv. Josef přicházejí do Jeruzalémského chrámu, aby zde podle Mojžíšova zákona zasvětili našeho Pána Hospodinu. Stařec Simeon a Anna poznávají v tomto dítěti očekávaného Mesiáše a Simeon pronáší památný chvalozpěv, který Církev zachovala až dodnes v breviáři při poslední modlitbě dne - kompletáři.

Zemřelý emeritní papež Benedikt XVI. popisuje tuto událost následovně: „Jsmo zde účastní prostého a zároveň slavnostního tajemství, ve kterém svatá Církev oslavuje Krista, Otcova pomazaného, prorozeného nového lidství.“

Po požehnání svící na začátku mše sv. se zpívá chvalozpěv: „Pán je světlo národů, Pán je sláva svého lidu“ a ten je prokládán slovy Simeonova kantika. V obou zpěvu se zdůrazňuje skutečnost, že náš Pán přichází na svět jako světlo, které mění dosavadní život lidstva a pomáhá najít cestu a plnost, protože člověk je zbaven temnoty, která mu neumožňovala správně vidět a poznávat. Vyzdvihnutí důležitosti světla se zde jakoby samo od sebe snoubí s prologem sv. Jana, který nám zvěstuje, že „na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha to Slovo byl Bůh... V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila“ (J, 1,1.4-5). Kristus je světlem, protože je pravdou. On přichází, aby všichni mohli žít ve světle tedy v pravdě, a proto mohli dosáhnout života věčného. Poslání všech křesťanů je svědčit o tomto světle – pravdě, která zároveň dává radost, pokoj a lásku. Jakákoliv manipulace nebo dokonce deformace světla – pravdy znamená zůstat v temnotě a bludu a buď cestu ztratit anebo ji nikdy nepoznat. To je největší tragédie každé lidské bytosti.

Dokument Lumen Gentium II. Vat. koncilu nám připomíná: „Kristus je světlo národů. Proto tento posvátný sněm, shromážděný v Duchu svatém, má vřelou touhu hlásáním evangelia všemu stvoření (srov. Mk 16,15) osvětit všechny lidi jasem Kristova světla, které září na tváři církve. Církev je totiž v Kristu jakoby svátost neboli znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva (LG 1).“ Proto jediným a nejvýsadnějším posláním Církve je hlásat a zvěstovat toto světlo, které je cestou, pravdou a životem, jak říká sám náš Pán (srov. Jan 14,6), aby všichni lidé mohli poznat Světlo, které je jediným pravým životem. Snažme se i my nejen o svátku Hromnic, ale po celý náš život jednat takovým způsobem, abychom mohli být světlem pro ty, kteří ještě našeho Pána nepoznali. Tím budeme moci druhým přibližovat i Pravdu, kterou každý člověk zde na zemi hledá a která jediná může naplnit srdce člověka pokojem a radostí.

Kéž i nás dovede Matka Boží Panna Maria – Hvězda mořská – k plnosti jediného pravého světla v Božím království, stejně jako dovedla Mudrce do Betléma.

Všem vám žehná a svou modlitbou provází

P. Vít

čtvrtek 2. února	●	Svátek Uvedení Páně do chrámu mše sv. v 18:00 v kostele sv. Prokopa s žehnáním svící
čtvrtek 2. února	●	Výstav Nejsvětější Svátosti Oltářní po mši sv. v kostele sv. Prokopa až do 20.00
pátek 3. února	●	Svatoblažské požehnání po mši sv. v 18:00 u sv. Prokopa a eucharistické požeh- nání (první pátek)
neděle 5. února	●	Sbírka na splátku farního úvěru - všechny kostely
neděle 5., 12., 19., 26. 2.	●	Setkání hledajících v 18:00 Farní centrum
sobota 11. února	●	Uklid kostelů - po mši sv. v 8:00 u sv. Prokopa
neděle 19. února	●	Sbírka „Halěř sv. Petra“ - všechny kostely
středa 22. února	●	Popeleční středa - Začátek doby postní mše sv. v 6:00 v kostele sv. Rocha a v 18:00 v kostele sv. Prokopa s udílením popelce
neděle 26. února	● !!	mše sv. u sv. Prokopa bude přenášena rozhlasem (sta- nice Vltava) – začátek v 9:00
neděle 26. 2., 12. 3., 19. 3., 26. 3.	●	První, druhé a třetí skrutinium katechumenů v 9.30 kostel sv. Prokopa
pondělí 27. února	●	18:00 mše sv. v Tridentském ritu u sv. Rocha

Připomenutí zpovídání v době postní

pondělí, středa, čtvrtek a pátek – **od 17:25** přede mši sv. u sv. Prokopa
 úterý – **od 16:25** přede mši sv. u sv. Rocha
 středa – **od 6:35** po mši sv. u sv. Rocha
 sobota **od 7:30** přede mši sv. u sv. Prokopa

Pobožnost Křížové cesty

Pátek 24. 2., 3., 10., 17., 24. a 31. března
 vždy od 17:15 kostel sv. Prokopa

Postní duchovní obnova

sobota 25. 2. v **8:00** mše sv. kostel sv. Prokopa
 Tři duchovní přednášky se budou konat ve Farním centru u sv. Prokopa.
 Malé občerstvení je zajištěno.

pohřeb Benedikta XVI.

Ve věku 95 let zemřel 31. prosince 2022 emeritní papež Benedikt XVI. Pohřeb se konal ve čtvrtek 5. ledna 2023 ve Vatikánu; pohřebním obřadům byl přítomen Svatý otec. Po mši sv. na prostranství před vatikánskou basilikou byla rakev s ostatky Benedikta XVI. uložena v basilice.

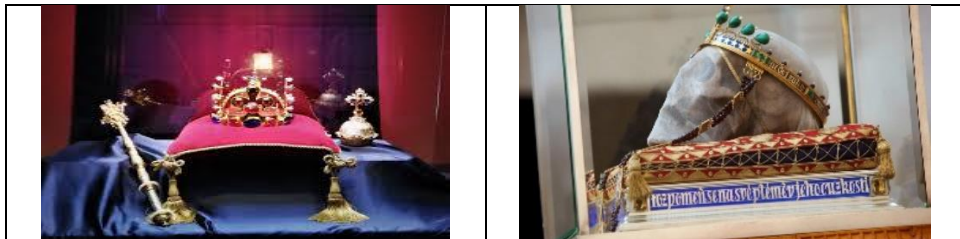
I my, pevně spojeni s posledními slovy Pána a se svědectvím, které poznamenalo jeho život, chceme jako církevní společenství následovat jeho stopy a svěřit do Otcových rukou: kéž tyto milosrdné ruce naleznou jeho lampu zapálenou s olejem evangelia, o kterém svým životem svědčil – řekl při obřadu papež František.

vystavení českých korunovačních klenotů

Prezident republiky rozhodl o vystavení českých korunovačních klenotů u příležitosti 30. výročí vzniku České republiky v lednu 2023.

Tentokrát to bylo než před pěti lety, kdy byly klenoty vystaveny naposledy. Výstava nebyla ve Vladislavském sále, ale ve svatovítské katedrále. V té byly korunovační klenoty vystaveny naposledy v roce 1955. Mimořádné bylo i setkání v katedrále, sešli se při něm prezident a premiér, předsedové obou parlamentních komor, pražský arcibiskup, probošt svatovítské kapituly a pražský primátor. Současně byla vystavena i lebka svatého Václava.

Liturgická barva při pohřbu papeže

Použití červené liturgické barvy při pohřbu papeže je překvapivě jen zdánlivě. Barvy, které dnes vnímáme jako smuteční, totiž černou, případně fialovou, přijala bohoslužba až poměrně pozdě – ve vrcholném středověku. Na základě byzantského způsobu se červená barva užívala k pohřbu už ve 4. či 5. století. Byla totiž vnímána jako emocionální protipól bílých (respektive světlých) svrchních bohoslužebných rouch. Neměla tehdy tak jasně svítivý odstín jako dnes, protože barvení hedvábí vzácným mořským purpurem umožňovalo docílit mnohem širší palety odstínů, od světle červených přes barvu „sedlé krve“ až po temně modrofialovou (zkrátka tmavou). Tato starobylá zvyklost použít tmavou červenou přešla přes ambrosiánský rítus do římského ritu. I když později byla do římského ritu zavedena fialová a černá, zůstala v papežské pohřební bohoslužbě starší červená. Teprve mnohem později byla tato barva v této souvislosti vykládána symbolicky, např. ve vztahu k mučednictví apoštola Petra, jehož je papež jakožto římský biskup následovníkem.

Při bohoslužbách za zesnulého papeže mimo Vatikán se používá fialová liturgická barva.

Výňatek z Liturgické instrukce arcibiskupa Jana Graubnera

Pražský arcibiskup Msgr. Jan Graubner vydal začátkem ledna Liturgickou instrukci zabývající se postoji při mši svaté. Věřící s ní byli seznámeni v neděli 15. ledna 2023. Tato instrukce obsahuje mimo jiné pokyny pro sv. přijímání:

Kdo si jde pro požehnání při podávání svatého přijímání, prosím, aby si dal prst na ústa. Kdo přijímá na ruku, ať má obě ruce volné, čisté a bez rukavic, Ruce položí na sebe tak, že pravák položí pravou ruku pod levou, aby hostii položenou na levou ruku mohl uchopit pravou rukou a vložit do úst dříve než odejde na své místo. Levák přijímá hostii na pravou ruku.

Kdo nese na ruku dítě nebo přichází o berlich, ať přijímá do úst.

Liturgický čas

Kristovo dílo spásy připomíná a slaví církev ve stanovených dnech v průběhu roku. Každý týden v neděli, v den označovaný jako den Páně, koná památku vzkříšení Páně. K oslavě Kristova zmrtvýchvstání se shromažďuje zvláště jednou v roce, o Velikonocích, kdy slaví zároveň také jeho požehnané utrpení. V ročním okruhu rozvíjí pak celé Kristovo tajemství a připomíná výroční dny svatých.

V různých dobách liturgického roku církev prohlubuje podle tradičního řádu výchovu věřících zbožnými cvičeními ducha i těla, výukou, modlitbou a skutky pokání a milosrdenství.

(z dokumentu Všeobecná ustanovení o liturgickém roku a kalendáři)

LURDY

Lurdy (Lourdes, Lapurdum) je jihofrancouzské město, které má 15 tisíc obyvatel. Leží v podhůří Pyrenejí v blízkosti hranic se Španělskem. Toto malé městečko je jedním z nejdůležitějších poutních míst na světě. V roce 1858 zde došlo ke zjevení Panny Marie. Město má bohaté kulturní dědictví i úžasnou přírodu.

V roce 1858 zde došlo k mariánskému zjevení mladé Bernadettě Soubirousové a brzy poté se Lurdy staly jedním z nejdůležitějších římskokatolických poutních míst světa. Později exhumované a v městečku Nevers vystavené tělo Bernadetty Soubirousové zůstalo dodnes neporušeno.

BASILIKA

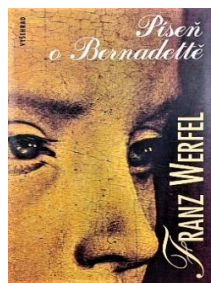
PANNA MARIA

LURDY - RADNICE

Bernadette Soubirous (7. ledna 1844 – 16. dubna 1879) byla chudá francouzská dívka, které se v Lourdech, kde žila, zjevila Panna Maria. Dívce zde ukázala léčivý pramen a žádala ji, ať na místě nechá vystavět kostel. Bernadette se později stala řeholnicí. Celý život však měla slabé zdraví, zemřela ve věku 35 let. V roce 1933 ji papež Pius XI. prohlásil za svatou.

Měla prostou zbožnost, na které nebylo nic nápadného. Byla velice svědomitá, zachovávala mlčení, ale ve chvílích klidu přitahovala všechny její veselost. Neměla v sobě nic z přehnané zbožnosti. Chtěla však dle pokynu Matky Boží se co nejvíce modlit za obrácení hříšníků a obětovat za ně své utrpení.

Liturgická památka Panny Marie Lurdské připadá na 11. únor.

z internetových zdrojů zpracoval -AJ-

**DOKUMENT Z 29. SRPNA 2006
PUBLIKOVANÝ PO SMRTI EMERITNÍHO PAPEŽE
BENEDIKTA XVI.**

DUCHOVNÍ ZÁVĚŤ BENEDIKTA XVI.

Když se v této pozdní hodině svého života ohlédnu a desetiletími, která jsem prožil, vidím především, kolik důvodů mám k vděčnosti. Především děkuji samotnému Bohu, dárci každého dobrého daru, který mi dal život a provázel mě různými okamžiky zmatku, vždycky mě zvedl, když jsem začal upadat, a vždycky mi znovu dal světlo své tváře. Zpětně vidím a chápu, že i temné a únavné úseky této cesty byly pro mou spásu a že právě na nich mě dobře vedl.

Děkuji svým rodičům, kteří mi dali život v těžké době a kteří mi za cenu velkých obětí svou láskou připravili nádherný domov, který jako jasné světlo dodnes ozařuje všechny mé dny. Jasná víra mého otce nás děti naučil věřit a jako ukazatel vždy stála pevně uprostřed všech mých vědeckých úspěchů, hluboká oddanost a velká dobrota mé matky jsou odkazem, za který jí nemohu dostatečně poděkovat. Moje sestra mi po celá desetiletí nezištně pomáhala, můj bratr mi s jasností svých úsudků, rázným rozhodnutím a klidným srdcem vždy ukazoval cestu, bez tohoto stálého předcházení a doprovázení bych nenašel správnou cestu.

Ze srdce děkuji Bohu za mnoho přátel, mužů i žen, které vždy postavil vedle mě, za spolupracovníky ve všech etapách mé cesty, za učitele a studenty, které mi dal. Vděčně je všechny svěřuji jeho dobrotě. A chci poděkovat Hospodinu za svou krásnou vlast v bavorském Předalpi, v níž jsem vždy viděl zářit nádhery samotného Stvořitele. Děkuji lidem své vlasti, protože jsem v nich znovu a znovu zakoušel krásu víry. Modlím se, aby naše země zůstala zemí víry, a prosím vás, draží krajané, nenechte se od víry odvrátit. A nakonec děkuji Bohu za všechnu krásu, kterou jsem mohl zažít ve všech etapách své cesty, ale především v Římě a v Itálii, která se stala mou druhou vlastí.

Všechny, kterým jsem nějakým způsobem ublížil, prosím ze srdce o odpuštění.

To, co jsem dříve řekl svým krajanům, říkám nyní všem, kteří jsou v církvi svěřeni do mé služby: Stůjte pevně ve víře! Nenechte se zmást! Často se zdá, jako by věda – přírodní vědy na jedné straně a historické bádání (zejména exegeze Písma svatého) na straně druhé – dokázala nabídnout nezvratné výsledky, které jsou v rozporu s katolickou vírou. Zažil jsem proměny přírodních věd ž dávno a mohl jsem vidět, jak naopak zmizely zdánlivě jistoty proti víře, které se ukázaly být nikoli vědou, nýbrž filosofickými výklady, které se vědy týkají jen zdánlivě, stejně jako se na druhé straně dialogu s přírodními vědami naučila i víra lépe chápat hranice rozsahu svých nároků, a tím i svou specifčnost. Již šedesát let sleduji cestu teologie, zvláště biblických věd, a se střídáním různých generací jsem viděl, jak se teze, které se zdály neotřesitelné, hrouť a ukazují se být pouhými hypotézami, liberální generace (Harnack, Julicher atd.), existencialistická generace (Bultmann atd), marxistická generace. Viděl jsem a vidím, jak se ze spleť hypotéz vynořila a znovu vynořuje rozumnost víry. Ježíš Kristus je skutečně cesta, pravda a život – a církev se všemi svými nedostatky je skutečně jeho tělem.

Nakonec pokorně prosím: modlete se za mě, aby mě Pán navzdory všem mým hříchům a nedostatkům přijal do věčných příbytků. Za všechny, kteří jsou mi svěřeni, se den co den z celého srdce modlím.

Benedictus PP XVI

Promluva sv. Josemaría Escrivá z 1. neděle postní ze dne 2. 3. 1952

1. část

uspořádal P. Vít Uher

Začala postní doba, doba pokání, očisty a obrácení. Není to snadný úkol. Křesťanský život není pohodlná cesta: nestačí *patřit* do církve a potom nechat běžet rok za rokem. První obrácení – jedinečný, nezapomenutelný okamžik, ve kterém jsme jasně poznali, co od nás Bůh očekává – je v našem životě, v životě křesťana velmi důležité. Ale ještě důležitější a obtížnější jsou také ostatní obrácení, která přijdou potom. A abychom v těchto pozdějších obráceních usnadnili působení milosti, musíme si duši udržet mladou, vzývat Pána, být pozorní, abychom odhalili, co je v nás nesprávné, a prosili o odpuštění. *Invocabit me et ego exaudiam eum* (Žl 91[90],15), čteme v liturgii této neděle: *Vyslyším ho, až mě bude vzývat, budu při něm v tísní*, říká Pán. Pozorujte, jak skvěle o nás Pán pečuje. Je vždy připravený nás vyslyšet, je vždy přípustný slovům člověka. Vždy, avšak zvláště teď, kdy je naše srdce ochotno a rozhodnuto se očistit, nás slyší a nepohrdne prosbami *zkroušeného a pokorného srdce* (Žl 51[50],19). Vyslyší nás a potom zasáhne, vmísí se do našeho života, osvobodí nás od zlého a zahrne dobrem: *eripiam eum et glorificabo eum* (Žl 91[90],15), zachráním ho a oslavím, říká Pán o člověku. Máme tedy naději na slávu: zde opět stojíme, jako už častěji, na začátku oné vnitřní cesty, kterou je duchovní život. Naděje na tuto slávu upevňuje naši víru a rozněcuje naši lásku. Tři božské ctnosti, které nás připodobňují Bohu, se tak začínají rozvíjet. Mohli bychom postní dobu začít lépe? Obnovme víru, naději a lásku a z toho vyroste kající smýšlení, touha po očistění. Postní doba nám neposkytuje jen příležitost dělat víc vnějších kajících skutků; kdyby zůstalo jen při tom, unikl by nám hluboký význam této doby pro křesťanský život, neboť tyto vnější skutky musí, jak bylo již řečeno, vycházet z víry, naděje a lásky.

Smělá jistota křesťana

Qui habitat in adiutorio Altissimi, in protectione Dei coeli commorabitur (Žl 91[90],1), kdo přebýváš v ochraně Nejvyššího, kdo dlíš ve stínu Všemocného, to křesťanovi dodává smělou jistotu. Naše srdce se jen tehdy naplní pokojem, když budeme přesvědčeni, že nás Bůh slyší, že je tu pro nás. Jestliže však žijeme s Bohem, je v tom také *riziko*, neboť Pán nechce jen něco – chce všechno. Kdo se k němu přiblíží, musí být ochoten k novému obrácení a napravení života, k pozornějšímu naslouchání jeho vnuknutím, jeho svatým přáním, která vzbuzuje v našem srdci, a být ochoten proměnit je ve skutky. Od našeho prvního uvědomělého rozhodnutí k životu podle Kristova učení, jsme už na cestě věrnosti jeho slovům jistě notně pokročili. A přesto: není pravda, že zbývá ještě mnoho vykonat? Není pravda, že v nás vězí ještě mnoho pýchy? Je nutné, abychom se opět obnovili; musíme být věrnější a mít větší pokoru, aby se umenšovalo naše sobectví a rostl v nás Kristus, neboť *illum oportet crescere, me autem minui* (Jan 3,30), on musí růst, já však se menšit.

Nesmíme zůstat stát, nýbrž musíme směřovat k cíli, jak nám to ukazuje svatý Pavel: *Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus* (Gal 2,20). Cíl je vysoký a vznešený – být jedno s Kristem, stát se svatým. Ale není jiné cesty, chceme-li důsledně uplatňovat božský život, který jsme dostali při křtu. Jít kupředu znamená růst ve svatosti; zaostávat znamená uzavřít se normálnímu rozvoji křesťanského života. Neboť oheň lásky musí být rozdmýcháván, aby se každý den šířil a hlouběji se zmocňoval duše; a oheň bude hořet jen tehdy, budeme-li ho stále udržovat: nemůže-li se šířit, uhasíná. U svatého Augustína se říká: *Když řekneš dost, jsi ztracen. Zaměř se vždy na víc, pohybuji se, jdi stále kupředu. Nezůstávej na místě, necouvej, neodcházej z cesty*. Postní doba nám dnes dává tyto důležité otázky: Rostu ve věrnosti ke Kristu, v touze po svatosti? Uskutečňuji velkoryse apoštolát všedního dne – v mé obvyklé práci – mezi spolupracovníky? Každý, kdo se snaží ve svém nitru si tyto otázky zodpovědět, přijde na to, jak je nutné znovu se přetvořit, aby v nás žil Kristus a v našem chování se nepokřiveně odrazil jeho obraz.

Stojící ZOJA - utajený zázrak

3. část

uspořádal P. Vít Uher

V ruské wikipedii byl tento příběh nazván pravoslavnou legendou, lidovou bajkou, církevním podáním. Ale copak známe hodně legend s přesnou poštovní adresou, s konkrétními daty a skutečnými životopisy hrdinů? Řeč je o neznámějším zázraku, který se stal v SSSR v dobách bojujícího ateismu.

Konec příběhu

Přišlo jaro roku 1956, doba zesíleného boje s náboženstvím. Blížily se Velikonoce. V hlášeních se psalo, že ve vsích kujbyševské oblasti mnoho lidí věří na zázrak stojící dívky. Kromě faktu, že se o fejetonu s názvem Divoký incident všude hovořilo, obyvatelé vesnic chodili častěji do chrámů a přijímali Svaté přijímání. V době Svatého týdne nebylo slyšet zpěv ani zvuky harmoniky a v kolchoze „Vítězství“ nepřišel ani jeden člověk na promítání filmu do vesnického střediska.

Zoja pořád stála. Konečně se někdo ze stranického vedení dovrtěl, že je třeba do domu pustit kněze. Těsně před velikonočními svátky tam přišel známý starec, otec Serafín Ťapočkin (podle jiné verze to byl Serafín Poloz), odsloužil molen (pobožnost za živé) u Zoji, potom přistoupil a opatrně vyňal z dívčiny rukou ikonu. V tu chvíli Zoja vyšla ze své strnulosti.

Samozřejmě že strážci „královské lži“ (čili komunistická vláda) nemohli dovolit, aby se takový svědek jako Zoja Karnauchová vrátil do světa. Okamžitě jí umístili na speciální oddělení psychiatrické kliniky, kde byla podrobena „intenzivní terapii“, a po dvou letech se vrátila do rodiny. To byl známý způsob boje s odpůrci sovětského režimu, kterým nejdou přisuzovali „bezpříznakovou schizofrenii“. Po takové „terapii“ Zoja zůstala invalidní. Nepoznávala své příbuzné a brzy poté zemřela. V archívech současné Samary chybí zápisy o jejím narození i smrti. Není rovněž známo místo jejího hrobu.

Smutný osud potkal všechny účastníky té novoroční zábavy. Viktora Tarabarina odsoudili na 10 let vězení, a když se vrátil, žil v neustálém strachu a nikomu neprozradil podrobnosti ze silvestrovské noci roku 1955. Z přinucení podepsal souhlas s utajením všeho, co se týkalo oné události. Část svědků zavřeli: některé poslali do lágrů, pu další se stopa úplně ztratila.

Navzdory této vládní politice dosud žije mnoho bezprostředních i nepřímých svědků té události. Starší pokolení si dobře pamatuje ten rozruch a atmosféru strachu, záhadnosti a překvapení. V rodinách členů milice a lékařů také nezapomněli na onen div. Dům u Čkalovské ulice přežil požár. I když je dnes do budovy zatlučen deskami, lidé jsem stále přinášejí květy a modlí se zde. Pravoslavní hierarchové poblíž zřídili pomník ke cti svatého Mikuláše. Objevily se články i filmy o stojící Zoji a tomuto tématu se věnují nejpoužívanější televizní programy.

Ikonu svatého Mikuláše, kterou Otec Serafín vyjmul z rukou Zoji, vzal s sebou a nerozloučil se s ní do konce života. Není známo, kde se v současnosti nachází. Mnoho podrobností zůstává neznámých a nikdo, kromě nejvyšších orgánů vlády, nemá přístup k tajným aktům týkajícím se Zoji. A pokud to všechno bylo tak důkladně utajeno, znamená to pouze, že se opravdu stal zázrak. Jak poznamenal A. Karaulov, sama KGB jaks dokázala, že Bůh existuje!

„Zkamenění“ Zoji nebylo jen trestem, ale i pozhnáním pro Rusko. Bůh zjevil zázrak svatého Mikuláše v samém srdci komunismem týrané země, poněvadž Rusko miloval a chtěl dát „druhý dech“ své utiskované církvi a naději dětem hynoucím kvůli ateismu.

Gertrud von Le Fort: VĚČNÁ ŽENA

část 6

zpracovala Mgr. Tereza Kahounová

(Životopisné údaje o autorce knihy jsou uvedeny v PL 352.)

Vyúsťuje-li učením církve o panně na jedné straně do myšlenky nevěsty Kristovy, vyúsťuje na druhé straně do myšlenky manželky muže. Totéž mystérium, jež se vznáší nad slibem čistoty vznáší se i nad svatební mší. „Hospodine, náš Bože“, praví se v jedné staré svatební modlitbě, „Tys chtěl, aby se rozmnožováním pokolení skrze mysterium caritatis tvořilo jedno z druhého.“ Církev to vyjadřuje tím, že za plně platné a nerozlučné uznává i manželství bezdětné, což znamená: sponsa jako ta, která stojí mezi virgo a mater, není jen budoucí nositelkou rodu, nýbrž i jako sponsa je v prvé řadě osobou; svátostný charakter manželství posvěcuje nejen plození, ale spoutává též osobu s osobou. Nejde jen o množení lidského pokolení, ale také o spásný význam lásky mezi dvěma lidmi, o duchovní odpovědnost, kterou má jeden za druhého na cestě k Bohu.

Mysterium caritatis svatební mše naznačuje tedy nejen tělesnou, ale i duchovní plodnost manželství – muž a žena podle pojetí církve nejsou jen „jedno tělo“, nýbrž i „jedna duše“. Sponsa, která v jednom zaměření své bytosti představuje budoucí matku, je svým druhým zacílením pannou ne sice ve smyslu přirozeném, ale ve smyslu duchovního zaměření – nese tento charakter jako nevěsta. Žena, muži jakoukoliv formou oddaná, přináší mu věnem polovinu světa! Vysvobozuje mužův život z jeho osamělosti, ale nadto ho i duchovně vynáší nad hranici jeho osoby.

Jako se v Karmelu setkáváme s tichou schopností trpět, uplatňuje se tady tichá, leč heroická obrana křesťanského světa skrze ženu. Tak se dokonce ještě i nad tímto řádem, klášternímu rodinnému ideálu tak vzdáleným, vznáší duchovní mysterium caritatis.

Vznáší se však i nad oněmi tisícíroznými, zcela světskými pracovními společenstvími mezi mužem a ženou, která – protože trvají mezi mužem a ženou – nepředstavují nikdy jen pouhé společenství pracovní, ale vždycky i vztah k celistvosti bytí. I poslední vztah tu ještě trvá v linii prvního, jenomže právě jako poslední. Každý, i nejnepatrnější vztah mezi mužem a ženou má se zřetelem k celistvosti mnohem větší význam než společenství ryze mužské nebo ryze ženské.

Žena jako tajně spolupůsobící živel zastupuje boží anonymitu, zastupuje ji jako jednu stránku veškeré tvůrčí potence; muž se však na ní podílí tím, že vstupuje na linii ženy: teprve ve spolupůsobení sil anonymních a sil poznatelných se dovršuje celistvost stvořitelství. Dvojí charakter mystéria caritatis – začíná být jasné, proč se toto mystérium vznáší stejně nad svatební mší jako nad slibem čistoty: i mužova sponsa je povolána být sponsou Kristovu.

Dobý, které vyřadily z kultury ženu, poznávají tedy jen formou v podstatě negativní, ale někdy velmi výraznou, že právě ony nutně potřebují ženu. Chce-li muž ženu vyřadit anebo ji zatlačit do pozadí, neznamená to tedy nikdy vlastní a skutečně neštěstí; mužovo mínění se tu dotýká jen otázky faktů, nikoliv otázky podstaty. I zapuzená sponsa zůstává sponsou a je ve svém zapuzení nesmírně významná, protože ještě stále – právě jako sponsa – stojí ve věčném řádu ženina života, je přes všechno mužovou „druhou polovinou“; i svátost manželství jako nejvyšší forma a vlastní posvěcení mysteria caritatis vynikne ve svém nezlomně vznešeném a posvátném charakteru právě tehdy, když je manželství nejvíc ohroženo – rozvedená žena zůstává sponsou, zůstává druhou polovinou muže,.

Ale muž nikdy nezapudí ženu, aniž by na tom neměla žena kus viny – mnohem horší než muž, který porušuje duchovní mysterium caritatis, je žena rozbíjející božský řád ženina života.

Žena i ve vnějších zviditelnění musí zůstat zástupkyní neviditelných sil. Vlastní úloha ženy je v každé situaci nevyhnutelně vázána na její religiózní charakter. Analogie, kterou církev uplatňuje při oddávkách muže a ženy, tj. podobenství svazku Krista s církví, má hluboký smysl, má totiž vstřípit ženě, že i sponsa mužova má být sponsou Kristovou, že náleží Bohu.

zdroj: Coulombe-Náměstkové Kristovi, Wikipedie, internet

265
BENEDIKT XVI.
19. duben 2005 – 28. únor 2013
 * 1927 Německo vl. jm. Joseph Ratzinger

Joseph Ratzinger se narodil 16.4.1927 (na Bílou sobotu) v Marktl am Inn v pasovské diecézi (Německo). Děťstvípřožil dětství v Traunsteinu, malém městě nedaleko rakouských hranic. Doba jeho mládí nebyla jednoduchá, přesto ho víra a rodinná výchova připravily, aby byl schopen čelit tvrdé zkušenosti s nacistickým režimem a jeho nepřátelskou atmosférou vůči katolické církvi. V posledních měsících druhé světové války byl povolán do pomocné služby protiletdecké obrany. Od roku 1946 do roku 1951 studoval filosofii a teologii na vysoké škole ve Freisingu a na univerzitě v Mnichově.

29.6.1951 byl vysvěcen na kněze. V roce 1953 obhájil doktorát filosofie.

V letech 1962 až 1965 významně přispěl k jednáním II. vatikánského koncilu, kterého se účastnil jako teologický poradce kardinála Josepha Fringse, kolínského arcibiskupa.

V r. 1977 jej papež Pavel VI. jmenoval arcibiskupem Mnichova a Freisingu následoval jeho biskupské svěcení. Téhož roku byl Pavlem VI. jmenován kardinálem.

V srpnu 1978 se účastnil konkláve, které zvolilo Jana Pavla I. V říjnu téhož roku se účastnil konkláve, které zvolilo papežem Jana Pavla II.

V r. 1981 jej Jan Pavel II. jmenoval prefektem Kongregace pro nauku víry. V této funkci předložil papeži ke schválení Nový katechismus katolické církve.

V r. 2002 Jan Pavel II. schválil jeho zvolení děkanem kolegia kardinálů.

Během konkláve po smrti Jana Pavla II. byl Joseph Ratzinger dne 19.4.2005 zvolen nástupcem zesnulého papeže a přijal jméno Benedikt XVI.

V papežském úřadě podnikl mnoho apoštolských cest po Itálii i celém světě.

Českou republiku (Praha, Brno, Stará Boleslav) navštívil v září 2009.

Svatý otec během svého pontifikátu sepsal 17 motu proprio, 116 apoštolských konstitucí a 144 apoštolských exhortací. Napsal také 278 otevřených listů, například zástupcům katolické církve, patriarchům východních církví nebo prezidentům. Petrův nástupce vyslal do světa 242 poselství. Zcela v popředí jsou 3 encykliky, které byly mimořádně příznivě přijaty po celém světě dokonce i těmi, kdo jsou mimo církev. Jeho trilogie o Ježíši byla vydána ve 20 jazycích a její milionové náklady oslovily věřící v 72 zemích.

11. února 2013 oznámil svou rezignaci ke dni 28. února 2013.

Emeritní papež Benedikt XVI. se 2. května 2013 přestěhoval do kláštera Mater Ecclesiae ve vatikánských zahradách a jeho nástupce František jej na místě osobně přivítal. A když se začal život churavého Benedikta chýlit ke konci, vyzval věřící k modlitbám. Benedikt XVI. zemřel 31. 12. 2022 ve věku 95 let.

(Větší množství podrobných informací o tomto papeži obsahují internetové stránky).

Svatoblažské požehnání

Svatý Blažej byl biskupem v městě Sebasta v tehdejší římské prefektuře Pontus. V životě svatého Blažeje je ale jen málo ověřených údajů. Jisté je to, že měl určité léčitelské schopnosti, kterými si získal širokou popularitu mezi prostým lidem.

Roku 316 byl ale odhalen v jeskyni, ve které se skrýval před pronásledováním. Byl násilím odveden do Sebasty a pod hrozbou smrti byl nucen klanět se římským bohům. Blažej odmítl a byl proto odsouzen k pomalé smrti.

Jedna z legend vypráví, že ve chvíli, kdy byl veden na popravě, přiběhla k němu vdova-křesťanka s umírajícím chlapcem, kterému se v hrdle vzpříčila rybí kost. Biskup chlapce požehnal a kost se uvolnila.

Na paměť tohoto zázračného uzdravení se každoročně v kostelích uděluje tzv. svatoblažské požehnání. Dvě zkřížené svíce symbolizují bezmocné, svázané ruce Blažejovy při požehnání a uzdravení umírajícího chlapce.

Církev slaví památku svatého Blažeje 3. února.

Malá liturgika – ÚNOR 2023

pondělí 6. února: víno v Písmu sv. a souvislosti (Dr Petr Zavadil)

pondělí 20. února: půst a velikonoce 2023

Ztrácíme smysl pro světlo,
protože si zvykáme na tmou.

papež František

Když Bůh stvořil svět,
daroval Evropanům hodinky
a nám čas.

africké přísloví

zimní žižkovské motivy

OTEVÍRÁME BREVIÁŘ

LITURGIA HORARUM * DENNÍ MODLITBA CÍRKVE

2. února

Svátek Uvedení Páně do chrámu

(hymnus (Adorna Sion))

Sióne, který čekáš tu

na Pána, vyzdob komnatu,
Snoubence oba přivítej,
v rukou svých světlo víry měj.

Rodiči přinášen je Pán,
ve chrámě chrám je v oběť dán.
On Zákona vždy přísně dbal,
třebas pod Zákon nespadal.

Ty, Panno, Syna obětuj,
je to Syn Otcův i syn tvůj,
my též s ním v oběť dáni jsme,
on je i naše výkupné.

Královská Panno, přístup blíž
a Syna v oběť přines již.

On do radosti všechny zve,
vždyť přišel spasit ovce své.
Ježíši, tebe každý chval,
pohanům že ses ukázal,
i Otce, Ducha milosti
po všechny věky věčnosti. Amen.

POPELEČNÍ STŘEDA

(hymnus *Nnunc tempus acceptabile*)

Už nadešel čas milosti

nám udělený z výsosti,
jenž lékem střidmosti má z běd
vytrhnout malátný náš svět.

Den naší spásy přichází
s jasem, jenž z Krista vychází,
když srdce hříchem zraněné
postem se k Bohu pozvedne.

Dej, Bože, ať půst držíme
a myslí, tělem střidmí jsme,
než projdem žitím pozemským
k velikonocům nebeským.

Ať v pokoře tě vesmír ctí,
jediný Bože v Trojici,
též my tě omilostnění
novými ctíme písňemi. Amen.

Světový den mládeže LISABON 2023

Světový den mládeže je setkání mladých lidí z celého světa s papežem v srpnu 2023. Pro poutníky na Světové dny mládeže se připravuje bohatý program.

Více na www.svetovednymladeze.cz

<p>EUCCHARISTICKÁ ADORACE Každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. od 18:00 u sv. Prokopa probíhá do 20:00 tichá adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.</p>	<p>MODLITBA RŮZENCE Touto modlitbou oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o Ježíšově životě. Společně se modlíme každý den před mši sv. za ukončení války na Ukrajině.</p>
<p>KŘEST Křest dospělých: S knězem je nutné domluvit osobní setkání, po kterém následuje příprava ke křtu (katechumenát). Příprava začíná po Velikonocích, křest pak bude uskutečněn o Velikonocích příštích. Křest dětí do 6 let: Při osobním rozhovoru rodičů s knězem bude dohodnuta příprava na křest dítěte. Křest dětí 7-14 let: Při osobním rozhovoru s knězem bude dohodnuta příprava dítěte.</p>	<p>SVÁTOST SMÍŘENÍ Svátost smíření (sv. zpověď) lze přijmout: SV. PROKOP: po, st, čt, pá 17:25-17:50 SV. ROCH: ne 16:30-16:50, út 16:25-16:55, září-červen st od 6:30, SV. ANNA: ne 7:30-7:50 S knězem lze individuálně dojednat i jiný termín. <i>Dle církevního příkázání je nutné svátost smíření přijmout alespoň jednou do roka - v době velikonoční. Doporučuje se však častější přijímání této svátosti.</i></p>
<p>CÍRKEVNÍ SNATEK Nejde o pouhý právní akt, ale o svátost, ke které je nutná určitá doba přípravy. Počátkem je osobní setkání s knězem a domluva doby přípravy (cca 3 měsíce).</p>	<p>SVÁTOST BÍRMOVÁNÍ Tato svátost, ve které se přijímají dary Ducha sv., se v naší farnosti udílí zpravidla na podzim. Žájemci o přípravu se domluví na jejím průběhu s knězem. Příprava probíhá v neděli od 16:30 ve Farním centru.</p>
<p>SVÁTOST NEMOCNÝCH V případě potřeby lze požádat o její udělení kněze, v naléhavých případech kdykoli. Svátost se udílí buď doma u nemocného nebo v jiném místě (nemocnice, domov seniorů apod.).</p>	<p>CÍRKEVNÍ POHŘEB Ať už jde o pohřeb na hřbitově, rozloučení v obřadní síni nebo uložení urny do hrobu, je vždy nutné domluvit čas obřadu dříve s knězem než s pohřební službou. Účast kněze však není možná u tzv. „společného rozptýlu“.</p>
<p>VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ DĚTÍ</p> <p>1. předškoláci + 1. ročník ZŠ: út 15:45 2. 2. ročník ZŠ: út 16:45 3. 3. ročník ZŠ + příprava k 1. sv. přijímání: čt 15:15 4. 4. – 8. ročník ZŠ : čt 16:15 5. 9. ročník ZŠ + středoškoláci: pá 15:15</p> <p>Bližší informace na webových stránkách farnosti. nebo e-mailem: MiladaProvinska@seznam.cz , tel +420721128119</p>	

PRAVIDELNÉ AKTIVITY VE FARNOSTI

<p>BIBLICKÁ HODINA Společné čtení a objasňování biblických textů dle předem stanoveného rozpisu. čt 19:00-20:30 (kromě 1. čt v měsíci)</p>	<p>HOVORY O VÍŘE Pro katechumeny a také pro všechny, kdo hledají smysl života z víry a chtějí se připravit na přijetí svátostí. neděle 17:00-18:00</p>	<p>POLEDNÍ ATELÉŘ Setkání převážně žen ke zdobení svíček a výrobě drobných užitečných předmětů, háčkování, šití apod. pá 9:00-12:00 (říjen-květen)</p>
<p>MALÁ LITURGIKA Hovory o liturgii a liturgickém dění v Církvi i o všeobecných liturgických otázkách. 1. a 3. pondělí v měsíci říjen - duben 18:45-20:00</p>	<p>MODLITEBNÍ SKUPINA Setkání: 2. pondělí v měsíci (14.11., 12.12.) v 19:00.</p> <p>ÚKLID KOSTELŮ Každou druhou sobotu v měsíci po mši sv. u sv. Prokopa v 8:00 se přítomní rozdělí do skupin a začne úklid kostelů farnosti. Rádi uvítáme každého, kdo bude chtít pomoci. I čistota a výtčoba Božího chrámu přispívá k celkovému duchovnímu stavu farnosti. Kdo může, měl by pomoci alespoň občas.</p>	

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou v současné době a o školních prázdninách přerušeny nebo omezeny; informace jsou včas zveřejněny na webových stránkách farnosti.

další informace: [webové stránky farnosti: http://farnost-zizkov.cz/](http://farnost-zizkov.cz/)

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa Praha 3, Sladkovského nám.	filiální kostel sv. Anny Praha 3, ul. Tovačovského	filiální kostel sv. Rocha Praha 3, Olšanské náměstí
--	---	--

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDĚLE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentském ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	mimo červenec a srpen; v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

Výstav Nejsvětější svátosti:

sv. Prokop: první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři: Čajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov	Kontakty:
středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher	farář P. ThLic. Vít Uher, ThD.: tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz web: www.farnost-zizkov.cz

EKONOMICKÉ OKÉNKO

stav ke dni 31. 1. 2023:

výše dluhu (úvěr): Kč 2 198 249,37
sbírka na splácení úvěru – LEDEN 2023: Kč 15 923,-

povinná měsíční splátka: Kč 29 324,-

č. účtu farnosti: 6146009339/0800
Česká spořitelna

QR platba - možnost přispět
na různé potřeby farnosti

Děkujeme za Vaše dary – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat.

PROKOPSKÉ LISTY

č. 357 – ÚNOR 2023

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov

farář: P. ThLic. Vít Uher, ThD.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány. Náklad 250 ks. Výrobní cena 18 Kč.

NEPRODEJNĚ.